

ŽELODEK

Sončni žarki so božali pisane krošnje dreves. Želodek se je pozibaval na veji in opazoval čudovite barve, ki jih je prinesla jesen. Nenadoma je zapihal veter, ŠŠŠššŠŠŠ. Zapihal je tako močno, da se je želodek trikrat zasukal, nato je padel z drevesa. Kotalil se je po pobočju, spotaknil se je ob korenino, podrsal je po mahu, se udaril ob kamen in pristal v kupu odpadlega listja, pri tem pa izgubil še kapico. Takrat ga je zaskrbelo: »Moja kapica! Moje zeleno srce na kapici! Ojoj, če se strga!« Bilo ga je strah, bil je sam, brez družine in prijateljev. Sestra bi mu pomagala najti kapico z zelenim srcem, ki mu je veliko pomenilo, če bi le bila ob njemu. Zeleno srce mu je namreč za varovanje gozdnega cvetja in listja izročila brezova vila. To je bilo pomembno priznanje v gozdu. Po licu mu je spolzela solza. Bal se je, da bo brezovo vilo razočaral.

Odločno je zakorakal skozi borovničevje, odstiral je praprot in stikal za kapico z dragocenim srcem.

Na pobočju je videl družbo storžev. »Juhuuu, heej!« je klical za njimi, »Počakajtee! Pomagajte mi poiskati kapico!« a so se že odkotalili.

Pod staro bukvijo je srečal žir in ga vprašal, če je kje videl njegovo kapico: »Veš, moja kapica je taka, lepa, z zelenim srčkom. A si jo videl?« Žir je bil namrgoden, saj se je ves dopoldan izmikal gobcem merjascev. »Ne, ne, ne, nisem je videl. Poglej tja za korenine ali pa med mah!« mu odvrne.

Pri kostanju je zlezal na štor, da bi se razgledal naokrog, a mu je na vlažnem mahu zdrsnilo. Z roko je pristal na ježici in zastokal: »Aaauuuuu!« Kako ga je bolelo. V tistem je zaslišal smeh izza grmovja. Zanimalo ga je, kdo se tako zabava. Na jasi so tekali otroci. Skril se je za hlod in jih opazoval s tako velikimi očmi, da je pozabil na bodice v svoji dlani.

Otroci so se obmetavali z listjem, preskakovali so podrti debla, risali so z vejami po tleh, izdelovali so bivake, se lovili in se smejali.

Ko je znova zapihal veter, ga je streslo od mraza: »Brrrrrr!« Spomnil se je, da je brez kapice, v dlani pa ga zbadajo ostre bodice. »Aaauuuuu!« je zakričal tako na glas, da so ga otroci slišali in pritekli k njemu. Takoj so mu izdrli ježico iz dlani. Tolažili so ga in mu povedali, da se tudi njim med raziskovanjem pripetijo nezgode, a jih to nikoli ne ustavi.

Želodku se je prav fino zdelo, ko je slišal, da otroci tako navdušeno prihajajo v gozd. Skupaj so poiskali kapico z zelenim srcem, nato pa se poigrali na gozdni jasi.

Otroke je zanimalo, zakaj ima na kapico pripeto zeleno srce. Pohvalil se je, da je to priznanje, ki ga je dobil za varovanje gozdnega cvetja in listja. Nanj je bil zelo ponosen. Otroci so se odločili, da bodo tudi sami varovali gozd. Morda bodo nekega dne še oni srečali brezovo vilo. Morda jih bo pohvalila. Morda bo z njimi zaplesala. Obrnili so se k želodku in ga vprašali: »Kakšna je brezova vila?« Želodek je skomignil z rameni: » Včasih se pokaže tistim otrokom, ki upoštevajo gozdna pravila.«